

IMRE TRENCSENYI-WALDAPFEL, *Von Homer bis Vergil. Gestalten und Gedanken der Antike*. Berlin u. Weimar, Aufbau-Verlag, 1969, 522 p. in 16°.

O tristă — dar nu lipsită de sens — întâmplare face ca ultima carte a lui Imre Trencsenyi-Waldapfel să-mi ajungă în mîni o dată cu vestea neașteptată a dispariției dintre noi a învățatului care, pînă-n clipa morții premature, a înțeles să rămînă credincios indeletnicilor lui dintotdeauna. Lucrarea reprezintă versiunea germană a culegerii intitulată *Klasszikus Arcképek*, tipărită în 1954 de Editura Academiei Ungare, revăzută pentru această împrejurare și întregită cu un succint apendice bibliografic în care contribuțiile filologilor sovietici, între altele, folosite de autor în original, figurează în mai mare număr decît în cărțile specialiștilor lipsiți de posibilitatea de a le consulta nemijlocit.

În ansamblu, volumul grupează zece studii concepute ca tot atîtea introduceri la traduceri în limba maghiară ale scrierilor unor autori antici — greci în cea mai mare parte, dar și romani, din epoca de aur a literaturii latine. În ordinea textului, care e și ordinea firească în care se succede în timp autorii cercetați, e vorba de Homer, Hesiod, Eshil, Sofocle, Euripide, Aristofan, Terențiu, Cicero și Vergiliu. Destinate unui public larg, prezentările acestor „vîrfuri” ale literelor vechi sînt lipsite de aparat erudit și orientate mai ales spre punerea în lumină a valorilor artistice și morale ale operelor cercetate, fără ca pentru aceasta expunerile să fie mai puțin originale și mai puțin vrednice de atenția specialiștilor. Cunoașterea deplină a textelor, cultura neobișnuită a autorului și gustul lui sigur în materie de poezie — dramatică sau epică — asigură lucrării un nivel înalt și analizelor o căldură rareori întîlnită pînă și în paginile celor mai renumiți istorici literari. Împreună cu tratatul de mitologie (ajuns în 1969 la cea de-a patra ediție), cu *Cercelările de istorie religioasă* (apărute în 1966 și recenzate în volumul X al revistei noastre, p. 367—368), împreună cu foarte numeroasele studii de mai mică întindere publicate în ultimii douăzeci de ani în *Acta Antiqua* și în alte reviste maghiare și străine (unul chiar în *Studii clasice*, III, 1961, p. 281—304), culegerea aci semnalată va contribui să păstreze amintirea colegului învățat și a omului ales care ne-a părăsit înainte de vreme.

D. M. Pippidi

ANTIQUITAS GRAECO-ROMANA AC TEMPORA NOSTRA. *Acta Congressus internationalis habiti Brunae diebus 12—16 mensis Aprilis MCMLXVI*. Edendum curauerunt Jan Burian et Ladislav Vidman. Pragae, Academia, MCMLXVIII, 585 p. + 9 pl.

În istoria recentă a republicilor socialiste, convocarea regulată a unor conferințe sau congrese de studii clasice, sub auspiciile Comitetului EIRENE și cu concursul țărilor reprezentate în acest organism internațional, a devenit o tradiție. De la prima întîlnire de acest fel — la Liblice, în 1957 — n-au trecut decît 12 ani, dar de-atunci cîte reuniuni reușite, urmate de publicații importante, n-au venit să jaloneze drumul acestei rodnice colaborări! Liblice și Brno în Cehoslovacia, Eforie și Plovdiv în România și Bulgaria, Erfurt și Gôrlitz în Republica Democrată Germană, Budapesta, Leningrad, Varșovia — în așteptarea viitoarei conferințe pe care ne propunem s-o organizăm la Cluj în toamna 1972 — sînt tot atîtea momente importante în dezvoltarea studiilor clasice, o vreme vitregite, acum din nou viguroase și înfloritoare în învățămînt, pe planul cercetării științifice și în conștiința omului de pe stradă de la noi și din statele vecine.

Despre desfășurarea diferitelor conferințe EIRENE, ca și despre *Actele* lor — în măsura în care au fost publicate —, s-a dat seamă cu regularitate în paginile revistei noastre (V,